

TIM VOORS

DE ULTIEME
TOCHT

Solo te voet door Amerika

FONTAINE UITGEVERS

INHOUD

Benodigdheden voor de Continental Divide Trail	8
De Continental Divide Trail in getallen	10
Proloog	13
DE FYSIEKE REIS	21
R.I.C.E.	23
Hallo beer!	31
Kijk uit waar je loopt	34
De Chinese Muur	43
Fourth of July	58
Scapegoat Wilderness	63
Walmart Virgin	77
Weduwemaker	81
Tramily	84
Stom	93
Rust in vrede	97
PUD's	100

DE MENTALE REIS	115
------------------------	-----

Ik voel me slecht	117
De levende doden	134
Rock-'n-Roll	148
Alleen	157
Vijftig!	167
Colorado	173
Wakker worden	183
Collectief bewustzijn	187
Mijn Melly	197

DE SPIRITUELE REIS	205
---------------------------	-----

'Wild rover'	207
Hawaïshirt	213
Zelfmedelijden	218
Ghost Ranch	225
De Tao van WoW	229
Weer alleen	236
Winter	245
De laatste loodjes	253
De voorlaatste dag	256
Mexico	261

Zou jij de CDT kunnen lopen?	265
------------------------------	-----

Dankwoord	267
Bronnen	269
Over de auteur	270

PROLOOG

‘Sorry meneer, maar u mag het park momenteel niet betreden in verband met een berenbuffet.’ De ranger bekijkt mijn documenten. Ik heb vanaf vier uur vanmorgen staan wachten bij de rangerspost zodat ik als eerste een van de felbegeerde kampeerpassen voor het Glacier National Park kan bemachtigen. ‘Berenbuffet?’ vraag ik verbaasd. Ik frons en vraag me af of ik het misschien niet goed heb verstaan. De man neemt een grote slok koffie uit zijn thermosbeker.

‘Ja, er zijn te veel grizzlyberen in het lager gelegen deel van het park. Afgelopen najaar liep er een groep koeien die werd overvallen door een sneeuwstorm en in de winter zijn ze helemaal bevroren. Nu het lente is en alles weer ontdooit, zijn de grizzlyberen uit de verre omtrek hierheen gekomen om zich tegoed te doen aan hun karkassen. Dus we hebben dat deel van het park af moeten sluiten omdat het er veel te gevaarlijk is.’ De ranger neemt nog een slok van zijn koffie en kijkt me aan met een uitdrukingsloze blik.

‘Pfff,’ is mijn enige reactie. Mijn gedachten gaan van angst voor beren naar opluchting over het feit dat ze hier blijkbaar weten waar ze mee bezig zijn door het park af te sluiten en de wandelaars te beschermen. Toch ben ik teleurgesteld dat ik nu niet het hele park door kan lopen, want Glacier National Park is een van de hoogtepunten van de Conti-

nental Divide Trail, de ultieme tocht voor thru-hikers die bijna vijfduizend kilometer lang door het hart van Amerika gaat. Maar omdat dit deel van de wereld helemaal nieuw voor me is, kan ik ermee leven dat ik een paar bergen moet overslaan. Ik ben al blij en dankbaar dat ik hier ben.

Ik heb me al omgedraaid als de ranger me terugroept.

‘Je hebt mazzel! Ik heb de laatste paar kampeerplekken voor je kunnen reserveren in het deel van het park dat nog wel open is,’ zegt hij en strijkt met zijn duim en wijsvinger over zijn borstelige snor. Hij buigt voorover naar de printer onder zijn bureau en geeft me de papieren waarop mijn kampeerplekken met rood omcirkeld zijn. Ze liggen een flink eind van het berenbuffet vandaan en zijn gemarkeerd met elk een specifieke datum: 24, 25 en 26 juni. Ik bedank de ranger voor zijn hulp en bekijk de kaart nog eens goed. Oké, dat is best wel ambitieus. Ik loop naar buiten en bereken ondertussen de afstanden tussen de verschillende kampeerplekken: 45 kilometer, 51 kilometer en 40 kilometer. Niet echt het aantal kilometers dat ik tijdens het eerste deel van mijn tocht had willen lopen. Vooral niet in het hooggelegen deel van de bergen, waar sneeuw ligt. Ik denk terug aan vijf dagen geleden toen ik nog aan het werk was in een kantoorgebouw in Amsterdam, waar ik als art director werk voor een groot merk en mijn voornaamste vorm van beweging bestaat uit heen en weer lopen naar de koffieautomaat. Mijn lichaam is er simpelweg nog niet klaar voor om nu al zo veel kilometers te moeten afleggen. Maar ik tel mijn zegeningen. Dit was de laatste kampeerpas die nog beschikbaar was. Ik vouw de kaart op, berg hem veilig op in mijn zak en steek mijn duim omhoog naar de ranger.

‘Hi, wil je een lift? Ik ga naar het dorp, maar ik moet wel eerst mijn startnummer ophalen voor de halve marathon die ik hier morgen loop.’ Een dame leunt uit het raam van haar auto. ‘Ik ben trouwens Laura.’ Ze steekt een hand uit. Haar gelakte nagels zijn net zo felrood als de lippenstift die ze draagt.

‘Great! Dank je wel,’ zeg ik, en stap in. Als ik zit, zie ik dat ze ook rode cowboylaarzen aanheeft.

Het interieur is nog gloednieuw, de auto lijkt zo van de fabriek te ko-

men. Aan de sticker op het dashboard zie ik dat het een huurauto is, ze is kennelijk ook ver van huis.

‘Ik heb nooit eerder een lifter meegenomen, maar ik dacht: wat maakt het uit, en je ziet er niet eng uit of zo.’ Er verschijnt een brede glimlach op haar gezicht, maar ik merk dat ze me nog even goed bekijkt alsof ze wil inschatten of ze niet toch een fout heeft gemaakt. Dit zijn per slot van rekening de Verenigde Staten. Ze geeft gas en we rijden weg, kletsend over haar halve marathon. Ze vraagt wat ik hier doe.

‘Ik kom uit Nederland en heb vijf maanden vrij genomen,’ vertel ik terwijl we onder een lange haag van dennenbomen doorrijden. ‘Ik ben een paar dagen geleden op een vliegtuig naar Chicago gestapt, met een binnenlandse vlucht naar Kalispell gevlogen en vanaf daar met de Amtrak-trein naar East Glacier gereisd, om bij de Canadese grens te komen.’

‘Vijf maanden?’ vraagt Laura en kijkt me verbaasd aan. ‘Heb je geen gezin thuis?’

‘Jawel,’ zeg ik, ‘mijn gezin zie ik ook vijf maanden niet. Het is superlief van ze dat ze me zo lang laten gaan. Ik ga tot en met november de Continental Divide Trail lopen, van Canada naar Mexico, SOBO noemen ze dat op de trail, zuidwaarts.’

‘Zo! Mooi, hoor. Mag ik mee?’ zegt Laura lachend. ‘Lijkt me geweldig, zo’n avontuur. Maar ik houd het bij halve marathons. Ik ben van plan om er in alle 52 staten een te lopen.’

‘Nou, dat klinkt anders ook geweldig,’ antwoord ik.

Mijn rangerstation en Laura’s startpunt van het marathonparcours blijken dicht bij elkaar in de bergen te liggen. Na het ophalen van haar wedstrijdnummer brengt Laura me naar de vallei, naar het dorp Saint Mary, in het noorden van de staat Montana, waar ik gisternacht heb gekampeerd. Als ik uitstap, geeft ze me een papiertje met haar nummer. ‘Als je door Colorado loopt, geef dan een gil. Je bent altijd welkom om te komen logeren. Goeie reis!’

Ik bedank haar hartelijk en zwaai tot haar auto uit het zicht is verdwenen. Dan loop ik de hoofdstraat van Saint Mary in, die uit niet veel meer bestaat dan een paar huizen, een dorpswinkel en een benzinstation.

De Continental Divide Trail volgt de Rocky Mountains over de hele lengte van de VS.

Ik ben blij dat ik de kampeervergunning op zak heb, ook al is een groot deel van het park afgesloten. Ik kan het amper geloven, maar de officiële start van mijn CDT is over minder dan twaalf uur! Ik verheug me op mijn eerste kilometers langs de Canadees-Amerikaanse grens.

Op dat moment zakt de grond onder mijn voeten vandaan. Ik hoor een pijnlijke *krak* in mijn linkerenkel. Ik slaak een kreet en val neer op de stoep. Instinctief grijp ik naar mijn enkel om te voelen waar de pijn precies vandaan komt. Het gaat allemaal heel snel en tegelijkertijd lijkt het ook in slow motion te gaan. Ik besef dat ik in een kuiltje ben gestapt, mijn balans ben verloren en mijn enkel heb verzwikt. Daarna begaven mijn knieën het en vervolgens de rest van mijn lichaam. Als een flatgebouw dat tijdens de sloop ineens stortte.

Liggend op het harde cement kom ik langzaam weer bij zinnen. Ik adem diep in om de eerste pijn te verzachten en controleer mijn elleboog en mijn knie om te zien wat de schade is. Het bloed sijpelt uit de schaafwond en mijn broek kleurt langzaam rood. Het verbaast me: de bloederige wonden doen geen pijn, maar mijn enkel is een heel ander verhaal. Ik kijk naar de grond en zie niet veel meer dan een piepklein kuiltje. Het is duidelijk dat mijn lichaam nog niet flexibel genoeg is en mijn nieuwe wandelschoenen nog te stug zijn. Maar wat de oorzaak ook was, het leed is geleden en ik kan er niks meer aan veranderen. Ik denk aan de lange ambitieuze hike die me te wachten staat: zo'n vijftienduizend kilometer lopen van Canada tot Mexico, over de Rocky Mountains, beginnend in Blackfoot-gebied. Als ik dit echt wil volbrengen, dan moet ik minder lopen dromen en beter opletten waar ik mijn voeten neerzet.

Nadat ik een beetje ben gekomen van de schrik doe ik een paar voorzichtige stappen en ben blij om te merken dat ik me in elk geval nog kan voortbewegen, al is het strompelend. Het is te vroeg om te bepalen hoe erg het is. Gelukkig gebeurde het vlak voor het enige benzinstation in het dorp. Buiten staat een vriezer met daarop in grote letters de woorden 'ICE BOX'. Ijs! Ik trek de vriezer open, haal er een grote zak ijs uit, gooi hem op mijn schouder en sjok naar binnen om te betalen. De camping waar mijn tent staat, ligt nog geen kilometer van het dorp, maar het

is me wel duidelijk dat mijn voet veel verzorging, rust en ijs nodig heeft. De wandeling terug duurt twee keer zo lang als vanmorgen vroeg. Pas als ik weer veilig terug ben in mijn tent en ik mijn schoenen en sokken uit kan trekken, zie ik wat de staat van mijn enkel is. Ik bekijk hem van alle kanten en zie dat hij inmiddels flink gezwollen is. Ik leg er snel wat ijs op en wikkel mijn sjaal eromheen om het ijs op zijn plek te houden. Er spookt van alles door mijn hoofd, maar ik hoop dat het ijs en een nachtje goed slapen voldoende zullen zijn om op krachten te komen.

‘Hé, wat is er met jou gebeurd?’ vraagt een bekende stem achter me. ‘Dat ziet er niet best uit, man.’ Het is Necktie, een wandelvriend met wie ik nog nooit ook maar één kilometer samen heb gelopen. We hebben elkaar zes jaar geleden ontmoet in Bishop, Californië, toen we allebei de Pacific Crest Trail liepen. Een gezamenlijke vriendin met de trailnaam Tater Tot stelde ons aan elkaar voor en na een paar biertjes bij een plaatselijke brouwerij gingen we terug naar het hostel om samen tot diep in de nacht muziek te maken. Misschien kwam het omdat Necktie zo’n goede gitarist is of omdat we al een paar biertjes achter de kiezen hadden, maar die nacht is me altijd bijgebleven. We hielden contact en nu, zes jaar later, willen we allebei de CDT in zuidelijke richting lopen en zijn we in het bezit van een felbegeerde kampeervergunning voor morgen. Ongevoelbaar toch? We hebben heel wat gemeen: we zijn allebei opgegroeid in de glooiende heuvels van Zuid-Engeland en gingen naar scholen die op niet veel meer dan vijf minuten afstand van elkaar lagen. Maar ik ben wel twee keer zo oud: Necktie is net vijfentwintig en ik word dit jaar vijftig.

‘Denk je dat het me gaat lukken morgen?’ vraag ik en ik kijk hem hoopvol aan. Hij is bezig met het opstoken van een kampvuurtje en blaast zachtjes in de vlammen.

‘Morgen?’ Hij aarzelt even en kijkt dan naar mijn voet. ‘Vergeet het maar, vriend.’ Wat hem betreft is het duidelijk dat ik helemaal nergens heen ga. Zelf zit ik nog steeds in de ontkenningfase. Ik heb per slot van rekening mijn vergunning op zak en het zal lastig worden om een nieuwe te krijgen. Dus ik móét wel starten. Het moet gewoon. Maar mijn lichaam heeft andere plannen.

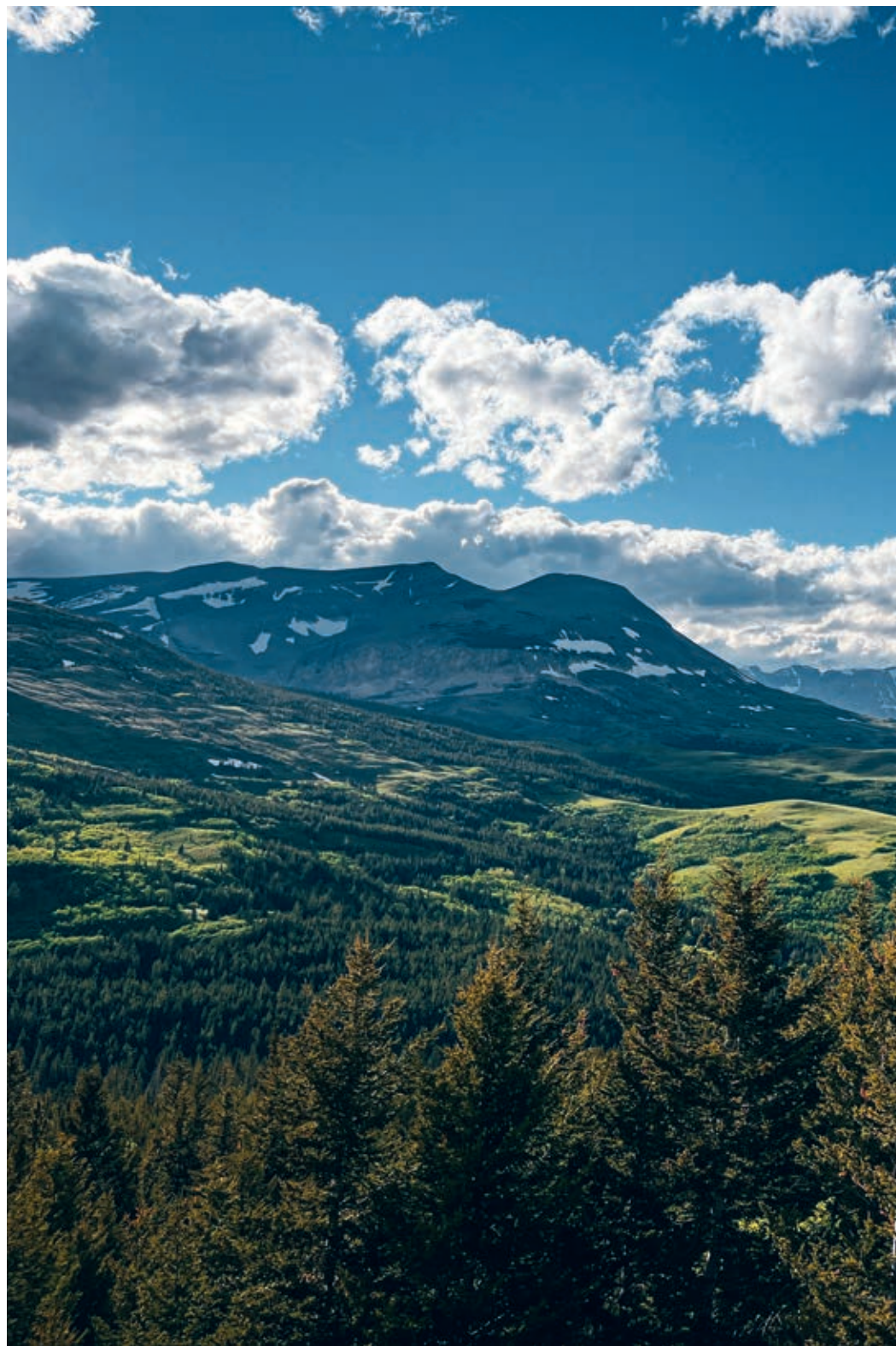

Plannen, dat is iets waar ik thuis heel goed in ben. Ik ben vier jaar bezig geweest met het plannen van deze trip. Maar eenmaal in de Amerikaanse wildernis, gaan al mijn plannen en verwachtingen in één keer overboord. Toen ik vanuit Nederland in de Verenigde Staten aankwam, leek het nieuws op de tv de ene na de andere ramp te melden: elke dag waren er overstromingen en natuurbranden hier in de VS. En nu dan mijn enkel. Alsof de CDT tegen me zegt: ‘Begin er maar niet aan.’

‘Ik zal je zeggen waar je heen gaat: ik neem je mee naar Luna’s hostel. Daar ga je heen. Niet een of andere berg op met die voet van je.’ Necktie staart in de vlammen en negeert mijn smeekbedes om het tegenovergestelde te doen.

‘Maar onze kampeerpassen dan?’ probeer ik nog een keer, hoewel ik weet dat het een hopeloze zaak is.

‘De pot op met die passen. Wat jij nodig hebt is rust.’ Ik leg mijn voeten op een boomstam, nog niet bereid de waarheid te accepteren. En zo begint mijn lange tocht over de Continental Divide Trail.

DE FYSIEKE REIS

0-1.175 KILOMETER

**Hoewel ik ze niet kan zien, weet ik dat daar
ergens beren zitten. Ik kan de aanwezigheid
van de vele wilde dieren om mij heen voelen.**

De Continental Divide Trail is 4.989 kilometer lang en loopt van Canada tot aan Mexico.

R.I.C.E.

0 KILOMETER

‘R.I.C.E. is het beste medicijn. Rust. Ijs. Compressie. Elevatie. Oftewel: kompres erop en heen omhoog jij! Geen bergen en geen hike,’ zegt Necktie en hij wijst naar een plek op de grond waar ik kan zitten. Hij heeft een lift geregeld van Saint Mary naar East Glacier Park Village, een dorp iets verderop, waar hij ons heeft ingecheckt in Luna’s hostel. De grote blokhut langs de rustige High Street was ooit een restaurant, maar is nu een oase die wordt gerund door Luna en haar familie. Ze verwelkomen elk jaar honderden stinkende, harige hikers die op de kale vloer overnachten of hun tent opzetten in de tuin. In juni ziet Luna de zuidwaarts lopende hikers (SOBO’ers) van start gaan en in september ziet ze de noordwaarts lopende hikers (NOBO’ers) hier eindigen.

Hikers komen hier hun wonden likken na een tocht door de bergen van het verraderlijke Glacier National Park. Ik ben zeker niet de enige met een blessure. Als ik om me heen kijk, tel ik vier andere mensen, verrassend jong nog, die ook met hun voeten omhoog zitten met een zak ijs erop. Terwijl mijn ogen zich aanpassen aan de duisternis in de spaarzaam verlichte ruimte, zie ik twaalf anderen die bezig zijn met het klaarleggen van hun slaapmatje of met het bereiden van een maaltijd in de open restaurantkeuken. Het is gek om te zien; alle tafels en banken zijn uit het restaurant weggehaald en overal liggen nu mensen van diver-

